

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΕΛΛΑΣΣΩΝΟΣ

Κυριακή 17 Μαΐου 2026 - Του τυφλοῦ (Ἰωάν. θ' 1-38)

Ένα από τά μεγάλα θαύματα πού ἔκανε ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι ὅτι ἄνοιξε τά μάτια καί ἔδωσε τό φῶς σ' ἕναν ἄνθρωπο, πού εἶχε γεννηθεῖ τυφλός. Ὅσο πιά μεγάλο εἶναι αὐτό τό θαῦμα, τόσο περισσότερο ξεσήκωσε ἀναταραχή ἀνάμεσα στούς ἐχθρούς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μετά τό θαῦμα, ἀκολούθησαν ἀνακρίσεις ἐπί ἀνακρίσεων, ὄχι γιά νά ἀποδειχθεῖ ἀλλά γιά νά καλυφθεῖ ἡ ἀλήθεια. Γιατί οἱ ἐχθροί τοῦ Χριστοῦ δέν ἐνδιαφέρονται τό πῶς θά πειθοῦν αὐτοί καί νά διακηρύξουν τό θαῦμα, ἀλλά τό πῶς νά πείσουν τόν κόσμο καί πῶς νά κάνουν νά πεισθεῖ καί ὁ ἴδιος ὁ τυφλός ὅτι τό θαῦμα δέν ἔγινε ἢ καί ἄν ἔγινε, ὅτι δέν μπορούσε νά τό εἶχε κάνει ὁ Χριστός. Ένα τέτοιο θαῦμα, μόνο ἄνθρωπος μέ θεϊκή δύναμη μπορούσε νά τό κάνει. Συμβαίνει ὅμως καί τώρα, ὅ,τι συνέβη καί τότε μέ τό θαῦμα τῆς θεραπείας τοῦ τυφλοῦ· οἱ τυφλοί ἀποκοτοῦν μάτια καί βλέπουν τό φῶς, κι ἐκεῖνοι πού ἔχουν μάτια τά κλείνουν, γιά νά μη δοῦν τήν ἀλήθεια.

Ὁ Χριστός, μέσα στό κείμενο τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος, ὀνομάζει τόν ἑαυτό Του «**φῶς τοῦ κόσμου**». Μέσα στόν κόσμο εἶναι φανερή καί ὀλοφώτεινη ἡ ὑπαρξη καί ἡ παρουσία τοῦ πνευματικοῦ φωτός, τοῦ Θεοῦ. Ὅλα γύρω μας, μιλοῦν καί κηρύττουν τήν δύναμη, τήν σοφία καί τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Μέσα στα πιά μεγάλα καί θαυμαστά ἔργα τῆς ὑλικῆς κτίσεως ἀλλά καί μέσα ἀπό τά πιά μικρά καί δήθεν ἀσήμαντα, βλέπουμε τόν Θεό· τήν δύναμή Του πού μπορεῖ τά πάντα, τήν σοφία Του πού γνωρίζει τά πάντα, τήν ἀγάπη Του πού σκεπάζει τά πάντα. Ποιός βλέπει τόν οὐρανό καί τήν γῆ καί ὅλα ὅσαν ὑπάρχουν ἐπάνω ἢ κάτω ἀπό αὐτά νά κινοῦνται ἁρμονικά καί νά ἐκπληρώνουν σοφά τόν σκοπό τους, ἢ ποιός βλέπει γύρω μας τήν δημιουργία τήν ὠραιότητα καί τήν τάξη της καί μέσα σ' αὐτόν τόν κόσμο δέν βλέπει καί δέν αισθάνεται παντοῦ τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ; Οἱ οὐρανοί μιᾶνε καί δοξάζουν τόν Θεό καί ὁ οὐράνιος θόλος διακηρύττει τό ἔργο πού ἔφτιαξαν τά χέρια του, γράφει ὁ ψαλμωδός Δαυίδ.

Άλλά ή ύπαρξη και ή αλήθεια του Θεού είναι φανερή και όλοφώτεινη όχι μόνον στον κόσμο αλλά και μέσα μας. Γιατί και ό άνθρωπος είναι ένας όλόκληρος κόσμος, μέ τό σῶμα και μέ τήν ψυχή του, μέ τίς ψυχικές και σωματικές λειτουργίες πού είναι τόσο αδιάρηκτα δεμένες μεταξύ τους και μέ τό βαθύ μυστήριο τής συνείδησής του. Οί άνθρωποι πραγματικά, είναι αναπολόγητοι όταν προφασίζονται και λένε πώς δέν βλέπουν τον Θεό στον έξω κόσμο και τό ίδιο αναπολόγητοι όταν λένε πώς δέν βλέπουν και δέν άκούν τήν φωνή του Θεού μέσα στην συνείδησή τους. Μέσα στην καρδιά κάθε ανθρώπου είναι γραμμένος ό νόμος και οί έντολές του Θεού επάνω σε πλάκες όχι πέτρινες, σαν εκείνες του Μωϋσή στό όρος Σινά, αλλά σε πλάκες σάρκινες.

Υπάρχουν όμως και αυτοί πού λένε πώς δέν βλέπουν και δέν άκούν τον Θεό. Και επειδή δέν βλέπουν και δέν άκούν τον Θεό αποφαίνονται πώς δέν υπάρχει. Μέ τήν δική τους άπιστία λοιπόν ό Θεός καταργείται; **«μή ή άπιστία αυτών τήν πίστιν του Θεού καταργήσει;»**, γράφει ό άπ. Παῦλος. Αυτό τό συμπέρασμα των ανθρώπων πού ζούν στην άπιστία, έχει μια βαθειά ρίζα πού τους κάνει ενῶ νά βλέπουν τήν αλήθεια νά λένε πώς δέν τήν βλέπουν και νά τήν πολεμούν. Η αιτία είναι ή άμαρτία. Η άμαρτία κάνει τον άνθρωπο νά μη θέλει νά πιστέψει, του θαμπώνει τά μάτια τής ψυχής και δέν τό αφήνουν νά δεϊ καθαρά. Τό λέει έξ άλλου ό λόγος του Θεού: **«όποιος κάνει τό κακό, έχθρεύεται τό φῶς και δέν έρχεται προς τό φῶς για νά μη φανούν τά έργα του.**

Ο Χριστός είναι τό φῶς του κόσμου και τό αίμα Του καθαρίζει τήν συνείδησή μας από τά νεκρά έργα, για νά λατρεύουμε τον ζωντανό Θεό. Όποιος καθαρίζει και πλένει τά μάτια τής ψυχής και τής καρδιάς του στην κολυμβήθρα του Σιλωάμ, πού είναι ή Έκκλησία, εκείνος μαζί μέ τον τυφλό όμολογεϊ και λέει **«ενιψάμην και βλέπω».**

Αμήν.